

מאורות אל העבר

ה אדר תשנ"ו | 25/02/1996

מאת Dept. of State - s:Patterns of Global Terrorism Report/1996, ויקפדיה

דם בקו 18

האוטובוס שיצא בבוקר יום ראשון, ה' באדר תשנ"ו (25.2.1996) משכונותיה הדרומיות של ירושלים לעבר התחנה המרכזית היה עמוס לעייפה באזרחים שיצאו לעמל יומם ובחיילים ששבו לבסיסם. סמוך לשעה רבע לשבע, בשעה שהאוטובוס חלף ברחוב יפו, החריד פיצוץ אדיר את העיר. המטען שנשא על גופו המחבל המתאבד ששלח ארגון החמאס, גרם להירצחם של עשרים וארבעה מהנוסעים ולפציעתם של עשרות. מראות קורעי לב נראו בבתי החולים בעיר, והפגנות מחאה סוערות נערכו נגד מדיניות הממשלה. החמאס טען כי הפיגוע בוצע כנקמה על חיסולו של "המהנדס", יחיא עייאש, מאדריכלי הרצח של הארגון שחוסל בידי השב"כ זמן קצר קודם לכן. ישראל המזועזעת (שהתבשרה באותו בוקר גם על פיגוע בצומת אשקלון שבו נרצחה חיילת) הזדעזעה שנית כאשר כעבור שבוע, בדיוק באותו מקום ובאותה שעה, התפוצץ שוב מחבל בקו 18 ורצח הפעם תשעה עשר מהנוסעים. אירועי הטרור שזכו לכינוי "מרץ השחור" הביאו לשפל את התמיכה הציבורית בהסכמי אוסלו, לאחר שהתברר כי בחסותם הקימו ארגוני הטרור בסיסים וקיני מרצחים שהיו מוגנים מפני ידו הארוכה של צה"ל.

